Koolm.: „Ma räägin jo seſt maa nabaſt.“

Hans: „Ega needki kelleſt mina mõtlen, weel taewas ei ole.“

Koolm.: „Ole ikka tähelepania. Hans, mis on päike?“

Hans: „Üks ſuur tule kuul.“

Koolm: „Mis aſi on temaſt kõige imelikum?“

Hans: „Et ta igapääw meresſe waub, aga mitte ei upu ega ärakustu.“

Iſa (imetledes): „Kas ſee on ka kõik nõnda tõſi?“

Koolm.: (iſeennaſt auustades): „Ja, ſee on õige. Seſt ma iſegi arwan ſeda nõnda tõſi olewat. Mul on ka nõuu ſeda ſuurt tähte, Kopernikus nimi, wäljaparandada. — Aga nüüd ütle mulle armas Hans, palju on meil tähti taewas?“

Hans: „Seda ma weel ei tea, aga õhtu kui tähed paistawad tahan ma neid järele lugeda.“

Iſa: „Selle töö juures pean ma kül iſe ſulle abiks tulema, muidu ei jõua ſa ühe õhtuga nendega walmis.“

Koolm.: „Juba on ta ka ſeda jälle äraunuſtanud. Tähtede arw taewalautuſes on äraarwamatta. Saa nüüd ometi aru, ja nüüd küſin ma weel: kes on maailma loonud?“

Hans: „Armas Jumal.“

Koolm.: „Kes olid eſimeſed inimeſed?“

Hans: „Aadam ja Eewa.“

Koolm.: „Mis asjamees oli Aadam?“

Hans: „Üks mees oma naeſele.“

Koolm.: „Kas ta ei olnud muud midagi weel?“

Hans: „Tema oli eſimene mõisnik ſiin ilmas, ſeſt ta oli ſauneſt tehtud.“

Koolm.: „Mis tegi ta ka?“

Hans: „Ei midagi, aga laskis eneſega kõik teha ja pealegi kannatada oli t'al hullupööra, ſeſt temaſt ſai t'ale naene tehtud.“

Koolm.: „Kas ta walitſes iſe ſeda omale?“

Hans: „Ei, walitſeda 'polnud tal kül midagi ſeal; aga ſeepäraſt ſaab teda nüüd eſimene ja teine loodus maailmas nimetud.“

Iſa: „Kuule pois! kuſt oled ſa ſeda kõik teada ſaanud?“

Hans: „Seda on mulle mõistus teadannud?“

Iſa: „Oh, ſina üleannetu koer! ſul on juba mõistuſt ja mina ſinu iſa, kes ma ſinuſt ometi palju wanem olen, ei ole weel ſugugi mõistuſt. Ja iſeäranis koolmeister teie peale ſaan ma kooli ülemate wastu kaebama!“

Koolm (hirmuga): „Armas sõber, ma wannun ſeda teile tõega, et kui teie pois midagi mõistuſeſt teab, ſiis mina mitte ſellepäraſt ſüüalune 'pole!“